

## Arrest

nr. 248 815 van 9 februari 2021  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN  
Guilleminlaan 35 b1  
9500 GERAARDSBERGEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. ZAGNOUN *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart staatloos te zijn, geboren te Saida (Libanon) op 4 november 1986.

Op 20 december 2017 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Het Nederlands werd door de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie als taal van het onderzoek bepaald, gelet op verzoekers vraag om bijstand van een tolk die de taal Arabisch beheerst.

Op 29 maart 2018 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan het verzoek om internationale bescherming ten grondslag liggende motieven. Op dezelfde dag werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 18 juli 2019 besloot het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verzoeker werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus, waarna hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Verzoeker stelde op 16 augustus 2019 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen voormelde weigeringsbeslissing van de Commissaris-Generaal. Bij arrest nr. 231 486 van 20 januari 2020 besloot de Raad eveneens tot uitsluiting van verzoeker van de vluchtelingenstatus.

Op 13 februari 2020 nam de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 13 maart 2020 stelde verzoeker een beroep tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad tegen de bijlage 13quinquies van 13 februari 2020. Bij arrest nr. 238 518 van 14 juli 2020 verwierp de Raad het beroep van verzoeker.

Op 17 maart 2020 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 juli 2020 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 juli 2020 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan het tweede verzoek om internationale bescherming ten grondslag liggende motieven. Op dezelfde dag werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De verzoekende partij bevestigt ter terechtzitting dat de Commissaris-generaal haar verzoek om internationale bescherming op 17 oktober 2020 niet onontvankelijk heeft verklaard. Volgens de gegevens van het wachtregister waarover de Raad beschikt, heeft de Commissaris-generaal op 18 november 2020 het verzoek om internationale bescherming niet onontvankelijk verklaard. Volgens deze gegevens werd die beslissing op 17 december 2020 ter kennis gegeven aan de verzoekende partij.

Op 24 augustus 2020 verklaarde de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Dit is de thans bestreden beslissing met de volgende redengeving:

*(...)*

*Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.07.2020 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :*

*(...)*

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.*

*Reden(en) :*

*Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.*

*Er werden medische elementen aangehaald door A. M. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 13.08.2020)*

*Derhalve*

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
  - 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
- (...)"

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van het recht op verdediging door een gebrekkige, onduidelijke en "ondubbelzinnigheid" van de motivering van de bestreden beslissing. In een tweede middel voert zij de schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

Beide middelen hangen nauw samen zodat deze samen zullen worden behandeld.

De middelen worden als volgt toegelicht:

*"2.A.1. Eerste middel: Schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en ondubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing.*

*Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.*

*Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*

*Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, door louter te beweren dat er voldoende zorg ter beschikking is in het land van herkomst.*

*Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om zijn aanvraag voor machtiging tot verblijf op grond van art. 9 ter af te wijzen.*

*Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgende elementen :*

- *Internationale documenten verwijzen naar voldoende en toegankelijke zorg in Libanon*
- *Niets toont aan dat de verzoekende partij niet in staat zou zijn te werken of opgevangen te worden door zijn familie.*

*Bovenstaande elementen blijken absoluut onvoldoende om afwijzing van de aanvraag te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van de weigeringsbeslissing is bijgevolg ondermaats.*

*Vooreerst houdt men geen rekening met de persoonlijke situatie van verzoekende partij. DVZ verwijst naar algemene bronnen over de toegang tot medische zorgen in Libanon zonder enige verwijzing naar de persoonlijke situatie van verzoekende partij.*

*DVZ verwijst naar een ziekenhuis, zijnde St. George Hospital in Beiroet die de nodige zorg zou kunnen bieden aan verzoekende partij. In eerste instantie gaat DVZ ervan uit dat door het loutere feit deze zorg aanwezig is, iedere onderdaan daar gebruik van kan maken. Dit is niet correct.*

*DVZ hecht absoluut geen aandacht aan de individuele situatie van verzoekende partij. Verzoekende partij is een Palestijnse vluchteling die in Libanon geboren is en verbleef in een Palestijns vluchtelingenkamp. Verzoekende partij verwijst naar bevindingen van internationale organisaties die bevestigen dat Palestijnen zich in een zeer precaire situatie bevinden in de kampen. Ze worden ervan weerhouden bepaalde beroepen uit te oefenen, en in het geval ze wel mogen werken krijgen ze een enorm laag loon. Daarnaast worden ze niet beschermd door de Libanese sociale zekerheid. De toegang tot de medische zorgsector is zeer beperkt.*

Zo stel de UNRWA dat:

- *'Similarly, Palestine refugees in Lebanon are excluded from key facets of social, political, and economic life. They are prohibited from working in 39 professions and owning property, and are ineligible for state-provided health and education services.'*

*More than 280 000 PRS have been internally displaced, and more than 80 000 have fled to neighbouring countries, including Jordan and Lebanon, where Palestine refugees have to compete for scarce resources.'*

*'Evenzo worden de Palestijnse vluchtelingen in Libanon uitgesloten van de belangrijkste facetten van het sociale, politieke en economische leven. Ze mogen niet werken in 39 beroepen en geen eigendom bezitten, en komen niet in aanmerking voor gezondheidszorg en onderwijs van de staat.'*

*Meer dan 280 000 personen zijn in eigen land ontheemd en meer dan 80 000 zijn naar de buurlanden gevlucht, waaronder Jordanië en Libanon, waar Palestijnse vluchtelingen moeten concurreren om de schaarse middelen.'* (vrij vertaald)

- *'Bien que les Palestiniens représentent environ 10% de la population libanaise, ils sont exclus des prestations de l'assurance maladie libanaise : 90% des réfugiés ne sont pas couverts par l'assurance maladie, comparé aux 60% de la population libanaise non couverts. Les réfugiés Palestiniens se voient refuser l'accès aux hôpitaux publics libanais, [...] Ils peuvent utiliser les hôpitaux privés libanais, mais n'ont souvent pas les moyens de payer les frais.'*

Organisation suisse d'aide au réfugié :

- *Interdiction de travailler pour les réfugié-e-s palestinien-ne-s. Bien que les modifications législatives apportées en 2005 et 2010 aient permis aux réfugié-e-s palestinien-ne-s d'accéder à certains types d'engagements formels dans le secteur privé, selon le rapport du UNHCR (2016), ils sont toujours privés d'exercer quelque 36 professions (y compris dans le secteur médical, l'agriculture, la pêche et les transports publics). Ils n'ont également qu'un accès partiel au fonds national de sécurité sociale. Pour pouvoir exercer les professions autorisées, ils doivent demander un permis de travail chaque année, ce qui implique des processus administratifs extrêmement longs. De plus, leur maintien dépend du bon vouloir des employeuses et employeurs. Les quelques Palestinien-ne-s au bénéfice d'un permis de travail sont employé-e-s dans le secteur des bas salaires et perçoivent un salaire inférieur pour le même travail par rapport aux Libanais-es. En 2010, selon une étude de l'American University of Beirut (AUB, 2010), les deux tiers des réfugié-e-s palestinien-ne-s étaient pauvres ou extrêmement pauvres et 56 pourcents étaient sans travail. Selon l'UNHCR (2016) et la Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit (GIZ, 2014), la pauvreté et le chômage parmi les Palestinien-ne-s et les Libanais-es n'ont cessé d'augmenter depuis 2011 en raison de l'arrivée d'un grand nombre de réfugié-e-s syrien-ne-s.*

*Deze stellingen bevestigen het feit dat Palestijnen zich in zeer slechte levensomstandigheden bevinden zonder enig zicht op verbetering. De publieke ziekenhuizen zijn zo goed als ontoegankelijk voor de Palestijnen en de private ziekenhuizen zijn veel te duur, gezien ze bijna allemaal in armoede leven.*

*Ook de tussenkomst van UNRWA en andere organisaties blijft zeer beperkt. Wat betreft de hulp van UNRWA is dit is dit zelfs beperkt tot fysieke kwalen en ziektes. Wat mentale problemen betreft wordt er geen enkele oplossing geboden.*

*International labour organisation:*

*'UNRWA provides, through its 29 health care centres around the country, almost free primary health services to the entire population of refugees. In addition, the Palestine Red Crescent Society, NGOs and private clinics provide health services to Palestinians in Lebanon (table 6). UNRWA clinics remain the most frequently consulted for medical services following an acute illness. However, most primary health care service centres catering for the Palestinian refugees are understaffed and underfunded. Moreover, not all medical services are provided in every camp. So refugees may need to commute from one camp to the other across Lebanon for some basic or regular services, such as dialysis. While UNRWA is the main provider of primary health care, it only partially covers the costs of secondary and tertiary care with a number of contracted hospitals. Refugees cannot afford to cover the balance and thus hospitalization remains a concern for Palestinian refugees in Lebanon.'*

"De UNRWA biedt via haar 29 gezondheidszorgcentra in het hele land bijna gratis basisgezondheidszorg aan de gehele vluchtelingenbevolking. Daarnaast verlenen de Palestijnse Rode Halve Maan, NGO's en privéklinieken gezondheidsdiensten aan de Palestijnen in Libanon (tabel 6). De UNRWA-klinieken blijven de meest geraadpleegde voor medische diensten na een acute ziekte. De meeste centra voor eerstelijnsgezondheidszorg voor de Palestijnse vluchtelingen zijn echter onderbemand en worden onder gefinancierd. Bovendien worden niet alle medische diensten in elk kamp verleend. Het is dus mogelijk dat vluchtelingen van het ene kamp naar het andere moeten pendelen in heel Libanon voor een aantal basisdiensten of regelmatige diensten, zoals dialyse. Hoewel UNRWA de belangrijkste verstrekker van primaire gezondheidszorg is, dekt zij slechts gedeeltelijk de kosten van secundaire en tertiaire zorg met een aantal gecontracteerde ziekenhuizen. Vluchtelingen kunnen het zich niet veroorloven het saldo te betalen en dus blijft ziekenhuisopname een probleem voor de Palestijnse vluchtelingen in Libanon". (vrije vertaling)

Het feit dat verzoekende partij in deze leefomstandigheden moest overleven heeft geleid tot zijn huidige mentaal zeer zwakke toestand. Verzoekende partij leidt aan PTSD, angststoornissen, depressie en heeft een verleden van zelfmoordneigingen. Dit is ontstaan in de kampen in Libanon, waar de mentale toestand van de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen zeer slecht is. DVZ houdt hier geen rekening mee in haar beoordeling, het terugsturen van verzoekende partij naar die kampen zal zijn slechte mentale toestand alleen maar doen verslechteren.

Artsen zonder grenzen Libanon:

'Sombres sont les perspectives d'avenir des résidents palestiniens des camps de réfugiés au Liban: alors qu'il leur est difficile de trouver un emploi, ils sont nombreux à vivre dans des conditions difficiles et dans une situation socio-économique précaire. Dans un tel environnement, près d'un tiers des patients auscultés par Médecins Sans Frontières (MSF) souffrent de dépression, tandis que d'autres souffrent d'anxiété (22%), de psychose (14%), de troubles bipolaires (10%) et de troubles de la personnalité.

L'absence quasi générale de services de santé mentale au sein des camps de réfugiés ne fait qu'aggraver la situation. Ces services ne sont pas considérés comme un besoin sanitaire de base au même titre que la santé reproductive ou les services de santé infantile, une situation qui renforce d'ailleurs la crainte et la stigmatisation qui entourent la santé mentale. Il y a peu de temps seulement que l'Organisation Mondiale de Santé, entre autres, a commencé à accorder une attention plus aiguë à ces services et à œuvrer pour un meilleur accès de première ligne, au niveau de la santé primaire, à travers le monde.'

DVZ verwijst enkel naar algemene stellingen die helemaal niet van toepassing zijn op de individuele omstandigheden van verzoekende partij. Sterker nog, toen DVZ haar beslissing nam dd. 24.08.2020, verwees zij naar St George Hospital in Beiroet die de medische zorgen die verzoekende partij nodig heeft zou kunnen verstrekken. In geen geval heeft DVZ rekening gehouden met de werkelijkheid en individuele situatie van verzoekende partij, gezien dit ziekenhuis grotendeels verwoest werd door de explosie in Beiroet dd. 04.08.2020 en niet operationeel is. Het enige dat dit ziekenhuis nog verstrekt zijn primaire, basiszorgen.

De reeds zeer beperkte toegang tot de medische zorgen wordt hierdoor zo goed als onmogelijk gemaakt voor verzoekende partij.

Vervolgens stelt DVZ dat verzoekende partij gemakkelijk zijn plek zal vinden op de arbeidsmarkt. Ook dit is niet afdoende gemotiveerd. Verzoekende partij had inderdaad werk toen hij daar verbleef, maar dit kan hij onmogelijk opnieuw doen gezien zijn mentale toestand. Ook terugvallen op de familie is geen mogelijkheid gezien deze in kampen verblijven en verzoekende partij wederom geconfronteerd zal worden met de oorzaken van zijn PTSD, Angststoornissen, depressie en zelfmoordneigingen. Verzoekende partij heeft constante medische, psychologische begeleiding nodig die onmogelijk in het land van herkomst kan worden verstrekt.

De behandelende arts van verzoekende partij verklaart echter duidelijk dat het hier gaat om een uitzonderlijke situatie. De ziekte van verzoekende partij is een psychologische aandoening zodat levenslange zorg en begeleiding noodzakelijk is. Moest de behandeling onderbroken worden door het terugsturen van verzoekende partij naar land van herkomst, zal de mentale stoornis alleen maar toenemen wat zal resulteren in toenemende zelfmoordneigingen, en zelfs de dood van verzoekende partij betekenen

*Verzoekende partij verwijst terzake naar de formele rechtspraak van de Raad van State : zodra een medisch attest kan voorgelegd dat voldoende gemotiveerd aantoont dat een terugkeer naar land van herkomst een gevaar voor gezondheid van de vreemdeling oplevert, kan de Dienst Vreemdelingenzaken het bestaan van buitengewone omstandigheden enkel nog weerleggen door middel van een medische tegenexpertise (Cfr. RvSt. nr. 73.013, 7 april 1998, R.D.E., 1998, 64.).*

*Een weigeringsbeslissing die niet op alle aangebrachte medische redenen antwoordt, kan het risico op mensonterende behandeling niet uitsluiten en schendt aldus artikel 3 van het EVRM (Cfr. RvSt nr. 70.443, 19 december 1998, R.D.E., 1998, 89).*

*De medische tegenexpertise die in dit dossier gebeurde is evenwel compleet ondermaats! Volgens de arts van DVZ is er inderdaad sprake van een PTSD die behandeld moet worden. Vervolgens stelt de arts dat deze behandeling voldoende kan worden verstrekt in het land van herkomst, wat hierboven duidelijk wordt tegensproken.*

*De behandelende specialist, dr. B. heeft echter in zijn medisch verslag evenwel opgenomen dat opvolging door een psycholoog en psychiater noodzakelijk is.*

*Daarnaast is verzoekende partij immers te zwak en te ziek om te reizen laat staan te werken.*

*De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.*

*Het middel is gegrond.*

#### *2.A.2. Tweede middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel*

*Doordat DVZ in geen geval rekening heeft gehouden met individuele situatie van verzoekende partij. En geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar de realiteit omtrent de individuele toegang tot de medische zorg voor verzoekende partij*

*Terwijl het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet hun die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.*

*Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.*

*Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.*

*Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het medisch dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit zijn besloten tot afwijzing van de aanvraag 9ter.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd en zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.*

*De medische tegenexpertise is absoluut ondermaats te noemen! Zonder grondig onderzoek wordt beslist dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling zou bestaan, gezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Beiroet, terwijl het duidelijk is dat het ziekenhuis waarnaar DVZ verwijst niet eens meer operationeel is.*

*Vervolgens heeft DVZ in geen geval onderzocht of andere organisaties de nodige zorg werkelijk zouden kunnen verlenen. Het enige dat de arts van DVZ stelt is dat deze organisatie waaronder UNRWA aanwezig zijn, zonder onderzoek of de hulp van UNRWA ed. effectief en voldoende is voor de verzoekende partij.*

*Daarbovenop houdt DVZ in geen geval rekening met de corona pandemie die een heel grote impact heeft gehad op de vluchtelingen kampen in Libanon. Dit zorgt er immers alleen maar voor dat de*

*beperkte middelen nog beperkter wordend doordat men meer zorg gaat verlenen aan Covid-19 patiënten.*

*Ook dit middel is derhalve gegrond.”*

Uit het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Uit het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

2.2. Het advies van de arts-adviseur van 13 augustus 2020, dat samen met de bestreden beslissing op 29 september 2020 werd ter kennis gegeven en aldus deel uitmaakt van deze beslissing, luidt als volgt:

*“(…)*

*NAAM: A. M. (R.R.: …)*

*Mannelijk*

*nationaliteit. Palestina land van herkomst: Libanon geboren te Saida op 04.11.1986*

*adres: (…)*

*Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 6-7-2020.*

*Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:*

- *Standaard medisch getuigschrift dd. 28-5-2020 van dr. V. L., huisarts, met de volgende informatie:  
o Voorgeschiedenis: opname in oktober 2018 op de dienst psychiatrie wegens zelfmoordrisico.  
Verdere psychotherapeutische opvolging  
o Heden diagnose van PTSD  
o Medicatie: paroxetine (seroquel gestopt sinds februari)*
- *Consultatie 28-3-2019 wegens ethylontwenning en zwarte gedachten*
- *Attest dr. D., huisarts dd. 16-1-2018 onleesbaar.*

*Uit de aangeleverde informatie weerhouden we heden dat het hier een man van 34 jaar afkomstig uit Libanon maar van Palestijnse origine betreft die als actueel probleem een PTSD vertoont onder medicamenteuze ondersteuning met paroxetine. Opvolging door een psychiater en psycholoog zijn aangewezen.*

*Er is geen tegenindicatie tot reizen.*

*Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst*

*Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):*

1. *Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is':  
Aanvraag Medcoi van 3-9-2019 met het unieke referentienummer 12747  
Aanvraag Medcoi van 3-2-2020 met het unieke referentienummer 13224*

*De opvolging door een psychiater is verzekerd.*

*[…]*

*Opvolging dooreen psycholoog:*

*[…]*

*Speciale psychotherapie is beschikbaar:*

*[…]*

2. *De medicatie paroxetine is beschikbaar.*

05/09/2019 BMA 12747 Lebanon  
Specialism: psychiatry

Patient (male, age: 54) has been diagnosed with PTSD (F43.1). anxiety disorder (F41 1) and depression.(F33). Read more

*Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de medische omkadering door psychiaters, psychologen voor de behandeling van de PTSD beschikbaar zijn in Libanon voor deze Palestijnse man van 34jaar. De noodzakelijke medicatie ondervorm van paroxetine is eveneens beschikbaar.*

*Vanuit het standpunt van beschikbaarheid is er geen tegenindicatie voor terugkeer naar het thuisland.*

*Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst*

*Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.*

*Betrokkene is geboren in Libanon, van Palestijnse origine en staat geregistreerd bij de United Nations Relief and Works Agency (UNRWA). Door zijn registratie heeft betrokkene dan ook het recht om gebruik te maken van de UNRWA-voorzieningen, maar ook van voorzieningen van het Palestine Red Crescent Society (PRCS) of de private sector.*

*De UNRWA verschaft eerstelijnszorg in de 12 vluchtelingenkampen. Via 27 primaire gezondheidscentra kan men terecht bij zowel algemene artsen als specialisten, laboratoria en faciliteiten die röntgenfoto's kunnen nemen. De UNRWA en het PRCS hebben een overeenkomst gesloten om gelijke toegang tot gezondheidszorg te verzekeren voor Palestijnse vluchtelingen. Er bestaat een terugbetalingsschema voor tweede- en derdelijnszorg. De UNRWA dekt gedeeltelijk de uitgaven in geval van hospitalisatie. De PRCS biedt sociale en gezondheidsdiensten aan Palestijnse vluchtelingen en beschikt daarvoor over 9 gezondheidscentra en 5 ziekenhuizen gelokaliseerd rond de vluchtelingenkampen. Deze instellingen kunnen kleine chirurgische ingrepen uitvoeren, voor meer complexe procedures wordt men doorverwezen naar de private sector.*

*Er zijn ook NGO's die medische zorgen aanbieden. Zo is er bijvoorbeeld het American Near East Refugee Aid (ANERA), die gratis bijstand aanbiedt aan een netwerk van gezondheidscentra en dit door middel van donaties van medicijnen en medische voorzieningen.*

*Betrokkene lijdt aan mentale problemen. Wat betreft geestelijke gezondheidszorg, biedt de UNRWA gratis eerstelijnsgezondheidszorgen aan in de gezondheidsinstellingen in Libanon, waaronder medische consultaties en medicatie. Hoewel geestelijke gezondheidszorg aanvankelijk geen deel uitmaakte van de eerstelijnszorg, werken UNRWA en het Ministerie van Gezondheid aan een programma om mentale gezondheid en psychologische bijstand te integreren in de UNRWA eerstelijnszorg. Palestijnse vluchtelingen hebben ook een gedeeltelijke toegang tot het National Security Fund (NSFF).*

*Betrokkene werkte voorheen in het land van herkomst als zelfstandig tatoeëer en voordien in de bouwsector. Hij legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. Er zijn dus geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Bovendien verblijft familie van betrokkene nog*



*steeds in Libanon en dit veronderstelt toch de aanwezigheid van een familiaal en sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen bij het bekomen van de nodige zorgen.*

*Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.*

*Conclusie:*

*Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Libanon.*

*Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van verblijf. Libanon.*

*Hoogachtend,*

*Dr. C. B. Arts-adviseur*

*(...)"*

2.3. De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat een afdoende motivering oplegt.

Hoewel de verwerende partij niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur van 13 augustus 2020 (zie punt 2.2.), dat mede ter kennis werd gegeven, zodat de bestreden beslissing en het advies samen moeten worden gelezen.

Uit de bestreden beslissing, in samenlezing met het medisch advies, blijkt dat op uitgebreide wijze de feitelijk grondslag is vermeld. Het medisch advies erkent dat de verzoekende partij aan een ernstige ziekte lijdt, maar besluit dat de behandeling en beschikbaarheid van de medische noden van de verzoekende partij voorhanden zijn in het herkomstland of land van verblijf. De bestreden beslissing, samen gelezen met het ter kennis gegeven advies van de arts-adviseur, legt uit dat de verzoekende partij weliswaar lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. De arts-adviseur stelt vast, na een onderzoek en met verwijzing naar de gebruikte bronnen, dat voor de behandeling van de ziekte de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Het medisch advies houdt rekening met de voorgelegde stukken. De bestreden beslissing en het medisch advies gaan in op de aard van de ziekte en onderzoekt de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgverlening die de verzoekende partij behoeft.

De Raad benadrukt voorts dat een verwijzing naar een advies, in het licht van de motiveringsvereiste van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, een afdoende motivering kan vormen, doch dat hiertoe wel vereist is dat de inhoud van dit advies aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat dit advies zelf ook afdoende is gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636), dat het wordt bijgevalen in de uiteindelijke beslissing en dat er geen tegenstrijdige adviezen zijn (RvS 24 oktober 2014, nr. 228.919, *Lettan*), wat hier het geval is.

De aangevoerde bepalingen zijn niet geschonden.

2.4. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing en het medisch advies van de arts-adviseur inhoudelijk en voert dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van de zorgvuldigheidsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet onderzocht worden.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

*De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*

(...)

*De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”*

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is aldus van toepassing op de volgende toepassingsgevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of;
- (2) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.5. De verzoekende partij bekritiseert het motief van het medisch advies dat stelt dat de zorgen en opvolging beschikbaar zijn in Libanon, het geboorteland van de verzoekende partij, die een Palestijns vluchteling is, en het motief dat stelt dat niets aantoonst dat zij niet in staat is om te werken of kan opgevangen worden door de familie in Libanon.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat het medisch onderzoek ten opzichte van Palestina moet gebeuren, wijst de Raad erop dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de verwerende partij toelaat om het land van verblijf of het herkomstland te onderzoeken, in dit geval Libanon. De verzoekende partij

stelt zelf dat zij in Libanon geboren is en er verbleef in een Palestijns vluchtelingenkamp. Libanon kan derhalve beschouwd worden zowel als herkomstland als land van verblijf.

Uit de volgende motieven blijkt dat de bestreden beslissing en het medisch advies hiermee rekening houden:

“(…)

*Betrokkene is geboren in Libanon, van Palestijnse origine en staat geregistreerd bij de United Nations Relief and Works Agency (UNRWA). Door zijn registratie heeft betrokkene dan ook het recht om gebruik te maken van de UNRWA-voorzieningen, maar ook van voorzieningen van het Palestine Red Crescent Society (PRCS) of de private sector.*

(…)

*Betrokkene werkte voorheen in het land van herkomst als zelfstandig tatoeëer en voordien in de bouwsector. Hij legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. Er zijn dus geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Bovendien verblijft familie van betrokkene nog steeds in Libanon en dit veronderstelt toch de aanwezigheid van een familiaal en sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen bij het bekomen van de nodige zorgen.*

*Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.*

(…)”

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat met haar specifieke situatie geen rekening is gehouden. De persoonlijke situatie van de verzoekende partij is wel degelijk in acht genomen.

2.6.1. In een volgend onderdeel stelt de verzoekende partij dat geen rekening is gehouden met haar persoonlijke situatie met name dat de medische zorgen die de verzoekende partij behoeft niet toegankelijk of beschikbaar zijn, ondanks een verwijzing in het medisch advies naar het bestaan van een ziekenhuis. Er wordt volgens haar niet afdoende rekening gehouden met haar statuut van Palestijns vluchteling en met de situatie van personen die deze status hebben.

De verzoekende partij verwijst naar de arbeidssituatie, het gebrek aan bescherming van de Libanese sociale zekerheid en herhaalt dat de toegang tot medische zorgen zeer beperkt is.

De verzoekende partij citeert bronnen die zij toevoegt aan het verzoekschrift om aan te tonen dat de toegang tot de medische zorgverlening voor haar in Libanon zeer beperkt is. Zij wijst op de slechte leefomstandigheden in Libanon en stelt dat zij zal teruggestuurd worden naar de vluchtelingenkampen, wat medisch haar toestand zal doen verslechteren en zal leiden tot zelfmoordpogingen, angststoornissen, depressie en mogelijks tot haar dood.

2.6.2. Uit het medisch advies (punt 2.2.) blijkt dat de arts-adviseur ingaat op de mentale gezondheidsproblemen die de verzoekende partij heeft, waaronder een post-traumatisch stresssyndroom (PTSD). Daarbij slaat hij acht op de medicatie die de verzoekende partij nodig heeft en onderzoekt hij of psychologische en/of psychiatrische behandelingen voorhanden zijn in Libanon, wat blijkt uit de MedCOI-documenten, voorhanden in het administratief dossier.

Het MedCOI-document BMA13224 van 3 februari 2020 stelt dat de behandeling, nodig voor patiënten met PTSD en ernstige depressie, voorhanden is in het St-Georgehospitaal in Beiroet. Het MedCOI-document BMA 12747 bevestigt dit en geeft een apotheker aan waar de nodige medicatie kan verkregen worden.

De verzoekende partij merkt op dat dit ziekenhuis grotendeels werd verwoest door de explosie van 4 augustus 2020 in Beiroet en niet operationeel is. Zij staaft niet dat het ziekenhuis, dat wellicht ernstige schade heeft geleden, niet meer operationeel was in de zin dat andere ziekenhuizen bijstand konden

verlenen en/of veldhospitaal werden opgericht, wat blijkt uit haar stuk 4 (aangenomen dat het al kan aanvaard worden als zijnde waarachtig: zie ook bespreking stuk 4 *infra*) en dat ondanks de explosie verdere medische zorgen werden verleend. Evenmin brengt de verzoekende partij enig begin van bewijs bij dat dit ziekenhuis slechts enkel primaire basiszorgen verstrekt en haar medische zorgverlening moest stopzetten.

Verder gaat de verzoekende partij voorbij aan de volgende vaststelling in het medisch advies van de arts-adviseur:

*(...)*

*Door zijn registratie heeft betrokkene dan ook het recht om gebruik te maken van de UNRWA-voorzieningen, maar ook van voorzieningen van het Palestine Red Crescent Society (PRCS) of de private sector.*

*De UNRWA verschaft eerstelijnszorg in de 12 vluchtelingenkampen. Via 27 primaire gezondheidscentra kan men terecht bij zowel algemene artsen als specialisten, laboratoria en faciliteiten die röntgenfoto's kunnen nemen. De UNRWA en het PRCS hebben een overeenkomst gesloten om gelijke toegang tot gezondheidszorg te verzekeren voor Palestijnse vluchtelingen. Er bestaat een terugbetalingschema voor tweede- en derdelijnszorg. De UNRWA dekt gedeeltelijk de uitgaven in geval van hospitalisatie. De PRCS biedt sociale en gezondheidsdiensten aan Palestijnse vluchtelingen en beschikt daarvoor over 9 gezondheidscentra en 5 ziekenhuizen gelokaliseerd rond de vluchtelingenkampen. Deze instellingen kunnen kleine chirurgische ingrepen uitvoeren, voor meer complexe procedures wordt men doorverwezen naar de private sector.*

*Er zijn ook NGO's die medische zorgen aanbieden. Zo is er bijvoorbeeld het American Near East Refugee Aid (ANERA), die gratis bijstand aanbiedt aan een netwerk van gezondheidscentra en dit door middel van donaties van medicijnen en medische voorzieningen.*

*Betrokkene lijdt aan mentale problemen. Wat betreft geestelijke gezondheidszorg, biedt de UNRWA gratis eerstelijnsgezondheidszorgen aan in de gezondheidsinstellingen in Libanon, waaronder medische consultaties en medicatie. Hoewel geestelijke gezondheidszorg aanvankelijk geen deel uitmaakte van de eerstelijnszorg, werken UNRWA en het Ministerie van Gezondheid aan een programma om mentale gezondheid en psychologische bijstand te integreren in de UNRWA eerstelijnszorg. Palestijnse vluchtelingen hebben ook een gedeeltelijke toegang tot het National Security Fund (NSFF).*

*(...)*

Ter staving hiervan maakt de arts-adviseur gebruik van de bron *"Belgian Desk of Accessibility, Country Fact Sheet: Lebanon, 2016"* (hierna: CFS-rapport), dat voorhanden is in het administratief dossier. In dit rapport wordt een onderscheid gemaakt tussen het gezondheidssysteem voor Libanese burgers enerzijds en vluchtelingen anderzijds. Het rapport houdt aldus rekening met het statuut van de verzoekende partij. Op pagina 106 van dit rapport leest men dat het UNHCR de kosten voor dringende opnames in een ziekenhuis betaalt. Dit rapport benadrukt dat, wat de Palestijnse vluchtelingen betreft, het belangrijk is een onderscheid te maken tussen die personen met een legale status en diegenen zonder legale status (pagina 113). Hierover merkt de arts-adviseur terecht op:

*"Betrokkene is geboren in Libanon, van Palestijnse origine en staat geregistreerd bij de United Nations Relief and Works Agency (UNRWA). Door zijn registratie heeft betrokkene dan ook het recht om gebruik te maken van de UNRWA-voorzieningen, maar ook van voorzieningen van het Palestine Red Crescent Society (PRCS) of de private sector."*

Uit het CFS-rapport blijkt dat UNRWA voorziet in 27 primaire gezondheidscentra en dat deze centra voorzien in dokters en specifieke specialisten, zoals tandartsen, laboratoria en radiologen (pagina 115). Ook het Palestijnse Rode Kruis staat de vluchtelingen bij (pagina 116). Daarnaast leveren Ngo's hun bijdrage. In de primaire gezondheidscentra zijn mentale en psychosociale voorzieningen voorhanden (pagina 137).

De arts-adviseur verwijst naar een document *"BDA-20180305-lb-6772"* van 5 maart 2018, dat zich in het administratief dossier bevindt. Uit dit document blijkt dat de mentale gezondheidsverlening grote noden kent en dat UNRWA psychologische hulp voorziet maar geen psychiaters. Dit document verwijst naar het CFS-rapport dat hoger werd aangehaald. De Raad herhaalt dat uit het CFS-rapport blijkt dat de verzoekende partij ook beroep kan doen op de private sector (pagina 115-117), nu zij een geregistreerde Palestijnse vluchteling is.

De stelling van de verzoekende partij, dat wat de mentale problemen betreft geen enkele oplossing wordt geboden, is niet correct.

Stukken bij het verzoekschrift, genummerd onder 3, doen aan het voorgaande geen afbreuk, daargelaten de vaststelling dat deze niet kenbaar zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing zodat de verwerende partij niet kan verweten worden er geen rekening mee te houden.

Bovendien:

Het eerste artikel handelt in het algemeen over de situatie van Palestijnse vluchtelingen in verschillende landen en is niet zo concreet als de informatie in het administratief dossier. Het tweede artikel (*Réfugiés palestiniens au Liban* van UNHRWA) is van augustus 2011 en te oud om op te wegen tegen de informatie waar de arts-adviseur zich op steunt en voorhanden in het administratief dossier. Het citaat op pagina 7 van het verzoekschrift, volgens de verzoekende partij van 'Artsen Zonder Grenzen', kan niet terug gevonden worden onder de stukken bij het verzoekschrift en is niet controleerbaar, bij gebreke aan het melden van de bron. Het document, uitgaand van OSAR, dateert van 11 april 2018 en wordt slechts deels bijgebracht en handelt over het onderscheid tussen geregistreeerde en niet geregistreeerde Palestijnse vluchtelingen. De onderdelen van dit rapport waar de verzoekende partij gebruik van maakt, handelt over de situatie van niet geregistreeerde Palestijnse vluchtelingen, Palestijnse vluchtelingen zonder identiteitskaart en bepaalde Syrische vluchtelingen, wat blijkt uit het gebruik van de bewoording "*réfugié-e-s palestiniën-ne-s*", wat blijkt uit de gegeven definiëring onder punt 2. van dit stuk. Het handelt dus niet over de situatie van de verzoekende partij. Dit deelse rapport is niet dienstig omdat de verzoekende partij een "*réfugié-e-s palestiniën-e-s*" is (eigen onderlijning).

Het stuk waarop vermeld staat "*95%, Financial Assessment*" dateert van 2012 en is te oud om de bevindingen van de arts-adviseur te weerleggen. Het stuk dat uitgaat van *Fabio Forgione* is niet gedateerd zodat evenmin duidelijk is over welke periode de bevindingen allen slaan en of er een onderscheid werd gemaakt tussen geregistreeerde en niet geregistreeerde Palestijnse vluchtelingen.

Het stuk 4, toegevoegd aan het verzoekschrift, dat een officiële verklaring zou bevatten van het St.-Georgehospitaal, is niet gedateerd. Evenmin kent dit document enig gebruik van een hoofding van het ziekenhuis. Bij gebreke hiervan is dit niet controleerbaar en kan de waarachtigheid niet worden nagegaan. Dit stuk werd niet overgemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij de artikelen, vervat in stuk 3, bekend maakte aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad wijst er nog op dat uit de verklaringen van de verzoekende partij tijdens de behandeling van haar eerste verzoek om internationale bescherming blijkt dat: "*Uit uw verklaringen blijkt dat uw ouders nog in Mieh Mieh wonen (CGVS I p.11). Uw familie woont er in een groot huis waar iedereen zijn eigen kamer heeft (CGVS I p.12). Op het vlak van behuizing kan er geconcludeerd worden dat dit niet problematisch is in geval van terugkeer. Uw vader werkt voor de Palestijnse Autoriteit sinds 1982 en verdient zo'n 500 dollar per maand. Uw broer A. (...) werkte vroeger, net als u, als dakwerker. Ook al is hij nu werkloos, hij vult zijn dagen met het bewaken van de gebouwen van de Palestijnse Autoriteit (CGVS I p.12, p.21). Uw zus studeert aan een universiteit van de Libanese overheid. Het inschrijvingsgeld, zo'n 500 dollar per jaar, wordt door uw ouders betaald (CGVS I p.12). Op basis van voorgaande kan er geconcludeerd worden dat u over een sociaal functionerend netwerk beschikt in Libanon. Uw familie heeft een vast inkomen en een goede behuizing. U zal met andere woorden niet in mensionwaardige omstandigheden terecht komen bij een terugkeer naar Libanon.*" (zie ook punt 2.6.3.).

Bovendien blijkt uit het standaard medisch getuigschrift dat de verzoekende partij zich wendde tot een interimkantoor en internet, waaruit dient afgeleid worden dat de verzoekende partij werkzoekende is. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij de toegang tot de nodige medische zorgverlening niet kan betalen en in erbarmelijke toestanden zal terechtkomen. De leefomstandigheden die zij thans in het middel vooropstelt over haar verblijf in Libanon worden tegengesproken door haar eigen verklaringen.

2.6.3. Waar de verzoekende partij stelt dat de behandeling niet adequaat zou zijn en in de mate dat zij hiermee de kwaliteit ervan in vraag stelt, leest de Raad in het medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer dat het er niet om gaat zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van het systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben, zo zet hij verder uiteen, dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België, en dat dit niet

in overeenstemming zou zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat de zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. De Raad wijst erop dat artikel 9<sup>ter</sup> van de Vreemdelingenwet slechts voorziet dat wordt nagegaan of een vreemdeling kan terugreizen naar zijn land van herkomst zonder dat zijn leven of fysieke integriteit hierdoor in het gedrang komt en of deze vreemdeling in dat land niet dreigt in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. De ambtenaar-geneesheer dient bijgevolg inderdaad niet na te gaan of een vreemdeling die verzoekt om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, kan genieten van een medische zorgverstrekking of opvolging die van eenzelfde kwalitatief niveau is als dat in België, of even snel en eenvoudig als dat het geval is in België kan opgestart worden, doch slechts of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is. De Raad merkt op dat de ambtenaar-geneesheer vaststelde dat dit in voorliggende zaak het geval is. De ambtenaar-geneesheer heeft duidelijk uiteengezet dat, met de verwijzing naar bronnenmateriaal, kan geconcludeerd worden dat de verzoekende partij de noodzakelijke zorg kan ontvangen in haar thuisland. Hij heeft dan ook de in artikel 9<sup>ter</sup> van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria in acht genomen. De Raad benadrukt hierbij dat het de ambtenaar-geneesheer vrijstaat niet akkoord te gaan met de behandelende arts, aangezien er anders over oordelen zou inhouden dat er geen beoordeling door de ambtenaar-geneesheer meer zou moeten gebeuren. De taak van een behandelende arts en die van een controlearts bij de Dienst Vreemdelingenzaken is fundamenteel verschillend. Waar de behandelende arts de taak heeft om de verzoekende partij naar behoren te verzorgen, is het de taak van de ambtenaar-geneesheer om na te gaan of de verzoekende partij door haar aandoening een reëel risico loopt voor haar leven of fysieke integriteit in de *supra* toegelichte acute, kritische of zeer vergevorderde zin of anderzijds door stopzetting van de behandeling een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Ondanks de moeilijkheden die bepaalde Palestijnse vluchtelingen hebben in hun leven in Libanon, werd in dit geval concreet nagegaan of de verzoekende partij zich zal kunnen beroepen op de medische zorgverlening die zij nodig heeft, wat *in casu* het geval is.

2.6.4. De verzoekende partij betwist het motief van de arts-adviseur, dat stelt:

*“Betrokkene werkte voorheen in het land van herkomst als zelfstandig tatoeëer en voordien in de bouwsector. Hij legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. Er zijn dus geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Bovendien verblijft familie van betrokkene nog steeds in Libanon en dit veronderstelt toch de aanwezigheid van een familiaal en sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen bij het bekomen van de nodige zorgen.”*

Zij houdt voor dat zij te zwak en te ziek is om te reizen, laat staan te werken. Zoals eerder gemeld wordt haar onvermogen tot werken tegen gesproken in het standaard medisch getuigschrift.

De Raad kan voorts enkel vaststellen dat geen medisch stuk voorlag waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet kan reizen of werken en dat haar mentale toestand het werken uitsluit.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij is opgenomen op de dienst psychiatrie in de periode van 19 oktober 2018 tot 9 november 2018 (zie standaard medisch getuigschrift van 28 mei 2020 van dokter D. L.). Er werd beslist de medicatie, die oorspronkelijk voorgeschreven werd, een jaar voordien al te wijzigen. Wat de voorziene duur van de behandeling betreft, schrijft de arts van de verzoekende partij dat het zeker zal duren tot het advies van de psychiater in juli 2020. De evolutie en prognose wordt omschreven als volgt: *“Na afbouw Seroquel zeer goede evolutie, zoekt via internet een interimkantoor”*.

Verder maakte de verzoekende partij een medisch attest over van 29 maart 2019 van een raadpleging op de dienst spoedgevallen (Onze-Lieve-Vrouwziekenhuis). Op dat ogenblik werd de medicatie aangepast en blijkt dat de verzoekende partij geen opname wenste en zij geen *“suïcidale ideaties”* had. Dit attest meldt dat de verzoekende partij geen suïcidale gedachten had en er geen psychotische elementen voorhanden waren. De verzoekende partij maakte een attest over van 16 januari 2018 van dokter D., wat ten dele onleesbaar is. Uit het stuk zoals het de Raad voorligt, kan enkel worden afgeleid dat er sprake is van een litteken. Voor het overige werden geen medische attesten voorgelegd, wat de verzoekende partij bevestigt ter terechtzitting.

Ten overvloede blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij ter gelegenheid van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde op 16 juli 2020: *“Ik had psychische problemen Maar hier in België werd ik behandeld. Ik voel me nu al veel beter.”* Op de vraag of de verzoekende partij bepaalde elementen of omstandigheden heeft die het vertellen van haar verhaal of deelname aan de procedure ‘internationale bescherming’ (vraag in het kader van de procedure bijzondere noden) kunnen bemoeilijken, antwoordt de verzoekende partij dat zij geen problemen heeft. Tevens werd in het kader van de behandeling een medisch attest overgemaakt van neuropsychiater K.S.E.M. van 15 november 2017, waaruit blijkt dat de verzoekende partij al beroep deed op een neuropsychiater in Saida (Libanon) van de privésector die medicatie voorschreef en zorgde voor therapie en opvolging van de ziekte waaraan de verzoekende partij lijdt.

De verzoekende partij stelt dat de behandelde arts verklaarde dat het om een uitzonderlijke toestand gaat met een psychologische aandoening waarvoor levenslange zorg en begeleiding noodzakelijk is, doch dit vindt geen steun in het administratief dossier. De verzoekende partij specificeert evenmin om welk attest het gaat of van welke datum het attest dateert. Een attest uitgaand van een dokter B. wordt niet teruggevonden in het administratief dossier.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet is staat is om te reizen of te werken. Dit gaat in tegen haar eigen verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bovendien gaat de verzoekende partij voorbij aan het volgende motief van het medisch advies van de arts-adviseur:

*“(…)*

*Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.*

*(…)”*

De motivering dienaangaande is afdoende.

Wat de sociale en economische situatie van de verzoekende partij betreft, kan nog nuttig verwezen worden naar het arrest van de Raad met nr. 231 486 van 20 januari 2020 die in het kader van de behandeling van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus het volgende stelde:

*“Te dezen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan:*

*“Uit uw verklaringen blijkt dat uw ouders nog in Mieh Mieh wonen (CGVS I p.11). Uw familie woont er in een groot huis waar iedereen zijn eigen kamer heeft (CGVS I p.12). Op het vlak van behuizing kan er geconcludeerd worden dat dit niet problematisch is in geval van terugkeer. Uw vader werkt voor de*

*Palestijnse Autoriteit sinds 1982 en verdient zo'n 500 dollar per maand. Uw broer A. (...) werkte vroeger, net als u, als dakwerker. Ook al is hij nu werkloos, hij vult zijn dagen met het bewaken van de gebouwen van de Palestijnse Autoriteit (CGVS I p.12, p.21). Uw zus studeert aan een universiteit van de Libanese overheid. Het inschrijvingsgeld, zo'n 500 dollar per jaar, wordt door uw ouders betaald (CGVS I p.12). Op basis van voorgaande kan er geconcludeerd worden dat u over een sociaal functionerend netwerk beschikt in Libanon. Uw familie heeft een vast inkomen en een goede behuizing. U zal met andere woorden niet in mensonwaardige omstandigheden terecht komen bij een terugkeer naar Libanon." De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen."*

Ook op de bijstand van UNRWA of DAPR voor geregistreerde Palestijnen, zoals de verzoekende partij, wordt uitgebreid ingegaan. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de arts-adviseur niet tot een juiste besluitvorming kwam.

2.6.5. De verzoekende partij verwijst naar oude rechtspraak van de Raad van State. Zij stelt dat de medische "tegenexpertise" ondermaats is. Voor zover zij doelt op het verrichtte onderzoek van de arts-adviseur, kan deze stelling, zoals uit het voorgaande blijkt, niet gevolgd worden.

De verzoekende partij merkt nog op dat artikel 3 van het EVRM geschonden is als een weigeringsbeslissing niet op alle medische redenen antwoordt en verwijst naar rechtspraak van de Raad van State.

De verzoekende partij toont niet aan dat op alle aangebrachte medische redenen niet werd geantwoord.

De Raad verwijst ook naar de kracht van gewijsde dat kleeft aan het arrest van de Raad van 14 juli 2020, gekend onder nummer 238 518, waarin onder meer gesteld wordt:

*"(...)*

*2.2 De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. Het EHRM heeft in de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).*

*In het kader van het verzoek tot internationale bescherming ingediend door de verzoeker, nam de Raad op 20 januari 2020 een arrest tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De uitsluiting van de vluchtelingenstatus is gegrond omdat werd vastgesteld dat verzoeker als Palestijnse vluchteling in Libanon werd opgevangen, waarbij Libanon als land van gewoonlijk verblijf dient te worden beschouwd. Bovendien werd in het arrest nr. 231 486 vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij een terugkeer naar het land van gewoonlijk verblijf, met name Libanon, in een situatie van extreme armoede zal belanden, waarbij hij in de onmogelijkheid zou verkeren om te voorzien in de elementaire levensbehoeften. Waar verzoeker thans stelt dat hij door de bestreden beslissing verplicht zal worden om naar Palestina terug te keren, maakt hij dit niet aannemelijk, nu zijn land van gewoonlijk verblijf Libanon was. Verzoekers grief is niet dienstig.*

*Verzoeker vervolgt dat ook een terugkeer naar Libanon hem zou blootstellen aan onmenselijke en vernederende behandelingen en hij wijst erop dat internationale bronnen zijn stelling bevestigen.*

*De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker er blij van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr.*



144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Vooreerst wijst de Raad erop dat de bevoegde asielinstanties reeds hebben vastgesteld dat verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit impliceert dat – gelet op artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet – verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij in zijn land van herkomst of van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Het volstaat niet louter te verwijzen naar een rapport van Amnesty International terwijl nog geen maand geleden en na een grondige analyse zowel van de situatie ter plaatse als van de individueel aangebrachte elementen door de Raad werd vastgesteld dat hij in het land van gewoonlijk verblijf, met name Libanon geen reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Verzoeker blijft in gebreke zijn beweringen met betrekking tot Libanon te concretiseren, in die zin dat hij persoonlijk een schending van artikel 3 van het EVRM zou dreigen te ondergaan, niettegenstaande de Raad in het arrest nr. 231 486 van 20 januari 2020 uitgebreid de mogelijkheid voor verzoeker om terug te keren naar Libanon heeft onderzocht.

(...)

Uit het administratief dossier blijkt dat zich daarin een document bevindt “Evaluatie artikel 74/13” van 13 februari 2020. Hierin staat het volgende te lezen:

“Gezondheidstoestand: in het administratief dossier zit een attest van arbeidsongeschiktheid dd. 15/01/2018, waaruit blijkt dat betrokkene niet aanwezig zal zijn op zijn gehoor bij DVZ. Betrokkene legde bij het CGVS en bij de DVZ een attest dd. 15/11/2017 van een neuropsychiater voor, doch dit medisch attest is van zijn land van herkomst. Op heden is de Dienst Vreemdelingenzaken echter niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, kom het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen.”

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met de medische toestand van verzoeker. Er wordt melding gemaakt van de medische documenten die verzoeker voorlegde bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De verwerende partij merkt ook op dat zij op heden niet in het bezit is van medische documenten. Zij beschikt aldus niet over informatie waaruit blijkt dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Evenmin bevat het dossier een aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij wijst erop dat indien verzoeker om medische redenen niet verwijderd kan worden het hem toekomt om de verwerende partij hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. De verwerende partij stelt bijgevolg vast dat er geen aanwijzingen zijn van medische elementen die een verwijdering in de weg staan.

(...)

Hierop volgend werd een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit het standaard medisch attest (zie punt 2.2.) en uit de eigen verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat de medische toestand gunstig evolueerde in 2020.

Voorts bevestigt de Grote Kamer van het EHRM in de zaak *Paposhvili t. België* van 13 december 2016 de principes die in de zaak *N. t. Verenigd Koninkrijk* worden gehanteerd en verfijnt men verder in overweging 183 als volgt: “The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in *N. v. the United Kingdom* (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”

Aldus blijkt uit §183 van genoemd arrest dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een

schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd. De verzoekende partij toont dergelijke onomkeerbare achteruitgang niet aan, ook niet bij terugkeer naar Libanon omdat de behandeling van de medische zorgen die zij behoeft toegankelijk en beschikbaar is.

Tot slot wordt erop gewezen dat de COVID-problematiek zich over bijna gans de wereld uitstrekt en dat de verzoekende partij niet aantoont dat deze voor haar een grotere impact zal hebben in Libanon. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat zij deze ziekte heeft of een verhoogde kwetsbaarheid vertoont. Verzoekende partij heeft dit element evenmin kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing zodat zij de bestreden beslissing niet kan verwijten dit niet onderzocht of gemotiveerd te hebben.

2.7. Uit de voorgaande punten blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de motieven en het besluit van de arts-adviseur onjuist zijn.

2.8. De verzoekende partij voert de schending van haar rechten van verdediging aan.

De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.9. De verzoekende partij toont niet aan dat het onderzoek niet grondig is verlopen of dat niet met alle kenbare gemaakte elementen rekening is gehouden.

De bestreden beslissing is niet kennelijk onredelijk genomen, vindt steun in het administratief dossier en houdt een correcte beoordeling in, wat volstaat om de schending van het materieel motiveringsbeginsel niet te aanvaarden.

De bestreden beslissing staat niet buiten verhouding tot de feiten zodat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen

De Raad besluit dat de verzoekende partij de schending van het artikel 9<sup>ter</sup> Vreemdelingenwet, van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN